

СНИ

Не хочу хвалитися, але я, щоб ви знали, ще той зух. І наречених, і просто дівчат у мене була вже сила-силенна, а мені ж тільки десять. Щось ніяк не вдається заручитися серйозно, тобто мати одну постійну наречену, адже варто прийти до когось на свято чи вечірку, як щоразу котрась із дівчат неодмінно втуплює в мене свої очиська — і все, встояти я не можу. Врешті-решт дівчата частенько починають сперечатися і сваритися між собою за те, кому з них я маю вділяти увагу насамперед.

Сон триває, і тепер уже з десяток дівчачих рук подають мені чипси і сік, а ще я чую, як десь за кадром хором скандують моє ім'я:

— РО-БЕР-ТО!.. РО-БЕР-ТО!..

Я розплющую очі, ще відчуваючи солодкий запах Мартиного волосся; Марта тим часом стоїть і хитає головою, а вчителька не зводить грізного погляду з її пишних розпущених кучерів і кричить,

наголошуючи на кожному складі (майже як у сповільненому відео):

— Та збе-ри те во-лос-ся! Тут же во-ші!

Цієї миті я прокидаюся остаточно, бачу навколо знайомі стіни — я у себе в кімнаті — і повертаюся до сумної повсякденної дійсності. Сумної-пресумної. Адже і сни, і мрії часом збуваються, і це може призвести до справжньої катастрофи.

ПІДНЕБІННИЙ РОЗШИРЮВАЧ

Усе почалося тоді, коли я став чи не єдиною в історії людства дитиною, якій упродовж двох тижнів, тобто майже одночасно, прописали і брекети, і окуляри. То було цунамі, яке перетворило моє і так уже не надто веселе життя на безконечно нещасне існування.

Крім того, поєднана з брекетами металева штукенція мала розширити мені піднебіння. Коли стоматолог, доктор Соррізо, сказав про це мамі (можу закластися, прізвище своє він використовує набагато частіше за ім'я*, а звати його просто Франко, якийсь там Франко Соррізо), я мало не гепнувся зі стоматологічного крісла, на якому саме лежав.

— Піднебіння вузьке, треба розширювати. Ставимо розширювач, зафіксуємо разом із брекетами.

— А якщо він його проковтне?

— Виключено, такого не може бути. І знімок треба зробити.

* *Sorriso* (італ.) — усмішка. — Тут і далі прим. пер.

— Той розширювач — це не надто приємно, правда?

— Нічого страшного, він витримає.

Ці фрази одна по одній влітали мені у вуха разом із якимсь дзижчанням. Муха! Кабінетом шмигала туди-сюди муха. Муха, якій жодні брекети не загрожували. Пощастило ж їй.

Я дивився, як та муха кружляє просто перед обличчям лікаря, і дуже сподівався, що вона на нього покакає. Мушачі какульки зовсім маленькі, мабуть, хоча доказів цього я не маю, бо ніколи їх не бачив. Маленькі какульки — маленька шкода. Тут здалася б кінська какуля. Ага, просто тому лікареві на голову.

Кінську какулю я бачив колись у парку. Тато хотів тоді випробувати власноруч змайстрованого повітряного змія, який зрештою опинився на дереві. Патрульний поліціант страшенно розсвистівся, тож тато дуже переймався, щоб якось зняти обривки того змія з кедра, де вони застрягли поміж гілками. Тому й не помітив кінської какулі та вступив у неї обома ногами.

Поліціант далі свистів і показував рукою на тата. Я подивився спочатку на змія, що теліпався на верхівці дерева, потім — на тата, який так зніжковів, що аж почервонів, а насамкінець — на поліціанта: свистіти він перестав тільки тоді, коли підійшов до

тата впритул. Побачивши, що той стоїть у какулі, поліціант повернувся до мене, зареготав і пішов собі геть. Тата мені аж стало шкода.

Та якби така какуля поховала під собою лікаря Соррізо, його б я не шкодував аніскілечки.

А потім муха подвоїлася! Еге ж, тепер то була вже така собі подвійна муха. Тобто насправді просто прилетіла ще одна, і вони зчепилися між собою, і почалася бійка... хоча стривайте, а може... ну, звичайно: то була ніяка не бійка, то були заручини!

Стежити за спарюванням у польоті було так цікаво, що на мить я забув навіть про своє вузьке піднебіння!

Наша вчителька Аврора — а вона ж просто страх яка вчена — колись розповідала нам про те, як комахи залицяються за допомогою крил. Усе це дуже складно, а остаточний вибір усе одно за комахами жіночої статі. Звісно ж, хто б сумнівався!

Дві мухи дзижчали й літали собі вкупці. Потім, ніби прочитавши мої думки, сіли на голову лікарю Франко Соррізо, який саме обернувся до мене і торкнувся моєї руки, що лежала на бильці крісла, мовби хотів сказати: «Ще хвильку, дитино, ми тут поговоримо про серйозні речі...». От негідник! Мухи сиділи в нього на голові, наче справедлива кара за те, що він збирався зі мною зробити.

Так-так, просто на голові... І тут мені спало на думку таке, що я мало не розсміявся. На голові у лікаря парувалися дві мухи — дві мухи, які перед тим, можливо, лазили по какулях... кінських, або собачих, або й узагалі носорогових. І могли наплодити там, на тій голові, сотні й сотні нових мух... тобто сотні й сотні нових какульок.

Цю думку раптом змінила наступна — просто приголомшлива. Я ж міг порятувати лікаря, прийти йому на допомогу в цій жахливій ситуації. Звичайно, він буде мені дуже вдячний, тож натомість я зможу попросити його не ставити мене у ситуацію не менш жахливу — ситуацію, коли до рота мені запхнуть шматок металу, а тому я змушений буду попрощатися з Лючією, моєю нареченою ще з дитячого садка, бо ж вона й дивитися на мене тоді не схоче, не кажучи вже про те, щоб поцілувати, хоч і пообіцяла.

Ось так. Тож я схопив слиновідсмоктувач — це така пластикова трубка, яку стоматолог встромляє тобі між зуби, щойно сідаєш у крісло (вона вже давно булькотіла у мене в роті) — і притьмом наставив його на лікаря, добре націлившись на двох мух у нього на голові, які ніби злилися в одну-єдину.

І відсмоктувач таки спрацював. Спрацював аж занадто. Мух засмоктало в ту трубку відразу, це

правда, але далі, попри мамині й лікареві зойки, туди потягнуло й волосся пана Соррізо. Хто ж міг подумати, що Франко Соррізо носить перуку? Справедливості в любові не шукайте, це чиста правда.